

n° 297

OFFICINAE

IOANNIS RAVI-
SII TEXTORIS
EPITOME.

TOMVS PRIMVS.

*Opus nunc recens post omnes omnium editiones fidelissime
recognitum, & Indice copiosissimo locupletatum.*

L V G D V N I,

Apud Sebastianum Honoratum.

M. D. LXXII.

INCULPATISSIMO VI-
RO, SACRARVMQ. LITE-
RARVM PROFESSORI MERI-

tissimo, D. Iohanni Boluaco, Niuernensi, Navarren-

sium Grammaticorum Gymnasiarcha, Io.

Rausius Textor Niuernensis

S. D.

FREQVENS fuit multis admiratio, vir inculpatissimeq; ego tu^{us} alumnus, & propè dixerim partus, tuis semper adiutus obsequiis, tuaque opera literis innutritus, neq; beneficium scriptis agnoscerem, neq; gratiam verbis ullis remeterer. Nec defuerunt, qui silentio meo tam diuturno inflatis etiã buccis & multo irascerentur stomacho, atq; hoc ipsum vitio verterent, dicerentq; me indignũ de quo quisquam bene mereri debeat, quum vt causabatur, plerq; expertes rationis animantes abhorreant ab huiusmodi nota. Nam & ciconia parentes à quibus vitam accipit, senio fessos nutrit & succollat, & glires suis genitoribus dum senuerunt, eadem succurrunt pietate, velut meritum refundentes. Alij item quibus eadẽ placebat sententia, coniciis me incessabant, & huiusmodi verbis alloquebantur: Nã tu es homo egregie malus Textor, dignũsque multis plagis & cicatricibus, qui magno famæ tuæ dispendio non agnoicis, per quẽ profeceris? Hic (de te loquebantur) te nutriuit à puero. Et, vt inquit Simo Terentianus, fecit ex seruo vt esses libertus, & quod habuit summum pretiũ, persoluit tibi. Tu tamen pateris eius memoriã apud te frigescere, quẽ velut numen aliquod terrenũ deberes suspicere & reuereri, cuiusq; effigiẽ, si saperes, domi haberes in larario, quã quicquid es, si quid saltẽ es, id totũ sis eius officio, eiq; vitam cũ doctrina referre debeas acceptã, Adde quòd magna est ambobus afanitas, eadem vtriq; patria, cuius ille flos est, & primũ specimen, & in qua tanti sit ab omnibus, vt inhumanus habeatur & inciuilis, qui transeunti compitatim non affurgit. Quãnam ergo ratione maculã hanc elues? quõnam modo culpam deprecaberis, aut in quam excusationem reiciies delictum, si solus eum relinquas in salutatam, in quẽ omnes pleno ore certatim laudes cõgerunt? His illorũ verbis quum aures mihi calerẽt & circumsonarent, cœpit me pudere vitæ, & pœnitere negligentia. Parũmq; abfuit, quin ipse mihi pœnam irrogauerim, sumptõque de meis Musis supplicio, abortiuas adolescentiæ meæ nugas Veneris marito deuouerim, vt cũ Politiano loquar. Vbi tamen diu satis in ea pependi cruce, post longum tædium & animi mœrorem, discussis hinc inde rationibus tãdẽ cognoui nihil esse, quod deberem tristari, aut affici pœnitentia. Quinctiã me multo prudẽtius egisse, quã si quid infra dignitatem tuam antea reposuissẽ. Præcedentia quidem argumenta iniiciebant mihi pudorem. Contra verò alia emerferunt omnino contraria, quæ postea suaserunt, vt non tantum non me pigeret nihil ad te scripissẽ, sed ne in posterum quidem scribere. Considerauit in primis quã stultẽ agant, qui suis ineptiis illustrium virorum maiestatem contaminant, exemplo illius Chœrili, cuius scripta plus multò probri quã laudis pepererunt Alexandro. Quantum enim famæ parturiunt doctorum monumenta, tantum dedecoris afferte solent pœnitendæ & viles indoctorum nugæ. Itaque si quid hætenus tibi nua-

M O R T E M Q V I S I B I
V A R I I S M O D I S C O N C I V E R V N T,
A V T S E A L I I S C O M M I -
ferunt occidendos.

LUCRETIA puella, rarū Romæ castitatis lumen, ægrè ferēs purissimam suæ pudicitiz florem ab infami & turpissimo tyrano Tarquinio iuniorē *Luuius lib. 1.* Tarquinij Superbi, Romanorū propterea rega vltimi filio fuisse corruptū, & stupratū, impatēs acceptæ iniuriæ palā se occidit, fecitq; vt populus scelus vlcisceretur, & regū principatū excuteret. Cuius mortis quotiescūq; venit in mentē, lacrymis nequeo rēperare, sed nec puellæ factis misereri, aut stupratore conuiciis ad saturitatē aspergere, ac deuouere. *Claudian. lib. 1. in Eutropiū, Visceribus frustra castū Lucretia ferrū Merlit. Stroza pater lib. 1. Erotiōn. Vltā nefas animo, propriāq; Lucretia dextra, inuictō occurret clara pudore tibi. Sabellicus. Nec ferro occumbens casto traiecta cruore Fœdasset patrios moriens Lucretia vultus.*

Lucretius poeta Physicus sumpto amatorio poculo, eō furoris *Celius li- bro 9. cap. 36. Et* raptus est, vt manū sibi intulerit, natus annos plus paulò quadra laborasse: neque ad scribendum carmen animum appulisse, nisi in *sebas in Crimē.* perfecta, interuallatāque infania. *Politianus in Nutricia,*

Nec qui phyltra bibit, nimisq; infanus amore,

Mox ferro occubuit, sic mentem amiserat omnem.

M. I. Brutus vnus ex his, qui Cæsarem x x i i i. vulneribus in senatu confoderūt, ab Augusto & Antonio Iulij mortem vlciscen- tibus apud Philippos expugnatus, desperata iam victoria manū sibi intulit, iuuante Strabone rhetore, anno suæ ætatis trigesimo, ne in manus inimicorum veniret. *Pamphilus Saxus:*

Se gladio fodit Brutus Cato fodit & ille,

Quem timuit Cæsar, quem coluere patres. Qui rei histo- riam auidius sciuerit, eat ad Plutarchum.

Portia filia Catonis, audita morte Bruti mariti apud Philippos interfecti, ferrum poposcit ad inferendam mortem. Quod quum amici recusassent, carbones hausit, & inaudito mortis genere vi- tam finiuit. *autores Plutarchus & Val. Max. Martial. lib. 1. Epist.*

Coniugi's audisset fatum quum Portia bruti,